

(b) cărui stat membru îi revine obligația financiară de a asigura condițiile minime de primire în cursul acestei perioade?

⁽¹⁾ Directiva 2003/9/CE a Consiliului din 27 ianuarie 2003 de stabilire a standardelor minime pentru primirea solicitanților de azil în statele membre (JO L 31, p. 18, Ediție specială, 19/vol. 6, p. 48).

⁽²⁾ Regulamentul (CE) nr. 343/2003 al Consiliului din 18 februarie 2003 de stabilire a criteriilor și mecanismelor de determinare a statului membru responsabil de examinarea unei cereri de azil prezentate într-unul dintre statele membre de către un resortisant al unei țări terțe (JO L 50, p. 1, Ediție specială, 19/vol. 6, p. 56).

Recurs introdus la 15 aprilie 2011 de Compañía Española de Tabaco en Rama, S. A. (Cetarsa) împotriva Hotărârii Tribunalului (Camera a patra) pronunțate la 3 februarie 2011 în cauza T-33/05, Compañía Española de Tabaco en Rama, S. A./Comisia Europeană

(Cauza C-181/11 P)

(2011/C 186/24)

Limba de procedură: spaniola

Părțile

Recurentă: Compañía Española de Tabaco en Rama, S. A. (Cetarsa) (reprezentați: M. Araujo Boyd, J. Buendía Sierra și Á. Givaja Sanz, avocați)

Cealaltă parte în proces: Comisia Europeană

Concluziile recurente

- anularea hotărârii atacate;
- anularea Deciziei din 20 octombrie 2004 a Comisiei privind o procedură de aplicare a articolului 81 alineatul (1) [CE] (cazul COMP/C.38.238/B.2 — Tutun brut — Spania)
- cu titlu subsidiar, reducerea cuantumului amenzii aplicate la articolul 3 din decizia atacată și stabilirea noului cuantum la 1 000 de euro și, cu titlu și mai subsidiar, în cazul în care amenda aplicată nu este egală cu cea aplicată producătorilor, stabilirea cuantumului acesteia la 2 905 200 de euro, sumă obținută după aplicarea reducerii de 40 % pentru circumstanțe atenuante la valoarea maximă de 10 % din cifra de afaceri, fără a aduce atingere reducerii aplicabile ulterior Cetarsa în temeiul cooperării acesteia în cadrul investigației, recunoscută de către Tribunal;
- obligarea Comisiei la plata cheltuielilor de judecată.

Motivele și principalele argumente

Recurenta afirmă că, în hotărârea atacată, Tribunalul a săvârșit o eroare de drept în ceea ce privește impactul cadrului juridic național asupra legalității comportamentului Cetarsa.

Recurenta afirmă de asemenea că Tribunalul a săvârșit o eroare prin denaturarea elementelor din legislația națională în vigoare în momentul încălcării, ceea ce l-a determinat să considere în mod eronat că procesatorii au avut o conduită mai prejudiciabilă decât producătorii și că prin acțiunile lor, procesatorii au depășit ceea ce le permitea cadrul legal.

În cele din urmă, recurenta afirmă că, spre deosebire de restul întreprinderilor implicate, reducerea acordată în temeiul incertitudinii datorate legislației naționale nu a avut niciun impact asupra calculului amenzii aplicate Cetarsa.

Acțiune introdusă la 18 aprilie 2011 — Comisia Europeană/Regatul Spaniei

(Cauza C-184/11)

(2011/C 186/25)

Limba de procedură: spaniola

Părțile

Reclamantă: Comisia Europeană (reprezentați: B. Stromsky și C. Urraca Caviedes, agenți)

Pârât: Regatul Spaniei

Concluziile reclamantei

- Declararea faptului că, prin neadoptarea tuturor măsurilor pe care le presupune executarea Hotărârii pronunțate de Curte la 14 decembrie 2006 în cauza Comisia/Spania (cauzele conexe C-485/03-C-490/03, Rec., p. I-11887, denumită în continuare „Hotărârea din 2006”), privind neîndeplinirea obligațiilor care îi revin Regatului Spaniei în temeiul Deciziei Comisiei 2002/820/CE din 11 iulie 2001 privind regimul de ajutoare de stat pus în executare de Spania în favoarea întreprinderilor din provincia Álava sub forma unui credit fiscal de 45 % din investiții (JO 2002, L 296, p. 1), al Deciziei Comisiei 2002/892/CE din 11 iulie 2001 privind regimul de ajutoare de stat pus în executare de Spania în favoarea anumitor întreprinderi nou-create în provincia Álava (JO 2002, L 314, p. 1), al Deciziei Comisiei 2003/27/CE din 11 iulie 2001 privind regimul de ajutoare de stat pus în executare de Spania în favoarea întreprinderilor din provincia Vizcaya sub forma unui credit fiscal de 45 % din investiții (JO 2003, L 17, p. 1), al Deciziei Comisiei 2002/806/CE din 11 iulie 2001 privind regimul de ajutoare de stat pus în executare de Spania în favoarea anumitor întreprinderi nou-create în provincia Vizcaya (JO 2002, L 279, p. 1), al Deciziei Comisiei 2002/894/CE din 11 iulie 2001 privind regimul de ajutoare de stat pus în executare de Spania în favoarea întreprinderilor din provincia Guipúzcoa sub forma unui

credit fiscal de 45 % din investiții (JO 2002, L 314, p. 26) și al Deciziei Comisiei 2002/540/CE din 11 iulie 2001 privind regimul de ajutoare de stat pus în executare de Spania în favoarea anumitor întreprinderi nou-create în provincia Guipúzcoa (JO 2002, L 174, p. 31) (denumite în continuare „deciziile din 2001”), Regatul Spaniei nu și-a îndeplinit obligațiile care îi revin în temeiul deciziilor menționate precum și al articolului 260 TFUE;

— obligarea Regatului Spaniei la plata către Comisie a unei penalități cu titlu cominatoriu în cuantum de 236 044,8 euro pe zi de întârziere în executarea hotărârii, din ziua pronunțării hotărârii în această cauză până în ziua executării Hotărârii din 2006;

— obligarea Regatului Spaniei la plata către Comisie a unei sume forfetare rezultate din înmulțirea unui cuantum zilnic de 25 817,4 euro cu numărul de zile de persistență a încălcării, din ziua pronunțării Hotărârii din 2006 până când:

— Regatul Spaniei recuperează ajutoarele declarate ilegale prin deciziile din 2001, în cazul în care Curtea constată că recuperarea a avut loc efectiv înaintea pronunțării hotărârii în această cauză;

— se pronunță o hotărâre în această cauză, dacă Hotărârea din 2006 nu va fi fost executată înaintea acestei date;

— obligarea Regatului Spaniei la plata cheltuielilor de judecată.

Motivul și principalele argumente

Comisia consideră că autoritățile spaniole nu au luat toate măsurile pe care le presupune executarea Hotărârii din 2006, nerecuperând toate ajutoarele declarate ilegale și incompatibile prin deciziile din 2001. În primul rând, autoritățile spaniole au considerat că anumite ajutoare individuale erau compatibile cu piața internă în condițiile în care ajutoarele nu îndeplineau cerințele unui regim național de ajutoare regionale aprobat de Comisie și nu îndeplineau în orice caz cerințele prevăzute în Linii directoare privind ajutoarele de stat regionale (JO 1998, C 74, p. 9). În al doilea rând, autoritățile spaniole au aplicat anumitor beneficiari o deducere de până la 100 000 euro pe beneficiar pe o perioadă de trei ani, fără a respecta normele privind ajutoarele *de minimis*. În al treilea rând, în anumite cazuri, autoritățile spaniole au aplicat retroactiv deduceri fiscale prevăzute de normele fiscale spaniole în condițiile în care nu erau îndeplinite toate cerințele impuse de reglementarea spaniolă în scopul aplicării acestor deduceri. În sfârșit, în al patrulea rând, nu toate ordinele de plată emise de autoritățile spaniole au fost onorate de beneficiarii ajutoarelor ilegale. Potrivit calculelor Comisiei, cuantumul rămase datorate reprezintă aproximativ 87 % din totalul ajutoarelor ilegale de recuperat.

Cerere de pronunțare a unei hotărâri preliminare introdusă de Symvoulío tis Epikrateias Athina (Grecia) la 20 aprilie 2011 — Stanleybet International LTD, William Hill Organization Ltd și William Hill Plc/Ypourgos Oikonomias kai Oikonomikon și Ypourgos Politismou

(Cauza C-186/11)

(2011/C 186/26)

Limba de procedură: greaca

Instanța de trimitere

Symvoulío tis Epikrateias Athina (Grecia)

Părțile din acțiunea principală

Reclamante: Stanleybet International LTD, William Hill Organization Ltd și William Hill Plc

Pârți: Ypourgos Oikonomias kai Oikonomikon și Ypourgos Politismou

Întrebările preliminare

1. Este compatibilă cu dispozițiile articolelor 43 și 49 din Tratatul CE o reglementare națională care, în scopul de a limita oferta de jocuri de noroc, atribuie dreptul exclusiv privind desfășurarea, gestionarea, organizarea și funcționarea jocurilor de noroc unei singure întreprinderi, înființată ca societate pe acțiuni și cotate la bursă, în special în cazul în care această întreprindere face și publicitate jocurilor de noroc pe care le organizează, își extinde activitatea în alte state, jucătorii participă liber, iar valoarea maximă a pariului și a câștigului este stabilită pentru fiecare bilet în parte, iar nu pentru fiecare jucător?
2. În cazul unui răspuns negativ la prima întrebare, este compatibilă cu articolele 43 și 49 din Tratatul CE o reglementare națională care, urmărind în sine combaterea criminalității prin exercitarea unui control asupra întreprinderilor din domeniul în cauză, pentru a garanta că astfel de activități se desfășoară exclusiv în cadrul unor circuite controlate, atribuie dreptul exclusiv privind desfășurarea, gestionarea, organizarea și funcționarea jocurilor de noroc unei singure întreprinderi, chiar în cazul în care această atribuire are ca efect paralel dezvoltarea nelimitată a ofertei respective? Sau, pentru ca această restricție să fie considerată adecvată în vederea îndeplinirii obiectivului de combatere a criminalității, este, în orice caz, necesar ca dezvoltarea ofertei să fie oricum controlată, cu alte cuvinte să se încadreze în limitele necesare pentru urmărirea acestui obiectiv și să nu le depășească? În cazul în care această dezvoltare trebuie să fie oricum controlată, dintr-o asemenea perspectivă, poate fi considerată controlată în cazul în care în acest domeniu se atribuie un drept exclusiv unei entități care are caracteristicile enumerate la prima întrebare preliminară? În sfârșit, în cazul în care se consideră că atribuirea dreptului exclusiv în cauză duce la o